

વડાદરાના વાસીનું વત્તણું*

સર્વ સજ્જનોને વાસ્તે
રચનાર તથા છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર
દેસાઈ. પાનાચંદ મોજીલાલ માતરના

દોહરો

વ્યભીચાર સુધારવા, કરીયું છે આકામ.
વર્ણવું છે પ્રીત કરી, સીખામણને કામ,
અમદાવાદ

પાનકારને નાકે બધારાગ્યોળમાં મુળચંદ રામ
મંદના મકાનમાં બુલાખાવાસ નારણદાસે
પોતાના (અમદાવાદ સત્યપ્રકાશ)
પ્રેસમાં) છાપ્યું.

સંવત ૧૯૩૩..... સન ૧૯૭૭

કિંમત ૯ પાઈ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંપત્તિ

૧૦૨૭૭

અર્પણ પત્રીકા.

પરમપ્રિય. મોહનલાલ લલુભાઈ.

તું મારા એક મિત્ર છું; અને તારા પ્યાર મારા પત્રો
વિશેષ છે. તેથી આ મારા લઘુ ગ્રંથ જોડે તારા નામ એ
રાખવાને ઇચ્છુ છું; તે વાસ્તે ગ્રંથાર્પણ તનેજ લઘુ કરી
એ, એમ માની હું આ એક લઘુ ગ્રંથ પ્રેમ પૂર્વક તને
કરું; તે તું સ્વીકારીશ.

હી. તારા સુખેચ્છક મિત્ર
ગંધર્વ.

પ્રસ્તાવના

મિત્રો, હું ધણા હીવસથી વડોદરામાં રહું છું. મને વડોદરાનો ધણો અનુભવ મળેલો છે. એ શહેરના ધણા લોકો વલણ બર્મીયાર ઉપર વિશેષ માલમ પડ્યાથી, મને ધણે જાહેર ઉત્પત્તિ થવાને લીધે મેં આ ગરબાનો લખી છે. જે અપાથી વડોદરાના લોકોના મન ઉપર અસર થશે એવી આશા રાખું.

આ પુસ્તકમાં મારી સુક હોજર, કારણ કે આ મારા પ્રથમનો અભ્યાસ છે. તે ધર્મજ્ઞા સુકાને વારતે વિદ્વાન માણસો મને મ.ફી આપશે એવી આશા છે; વિદ્યાના મદમાં છાત્રી ગયેલા જે મારા કહ્યા છતાં ભુલ ઉપર દયાન આપશે તે તેઓની મને આશા નથી.

આ પુસ્તકનો હેતુ વડોદરામાં જે બર્મીયાર થાય છે તે દર્શાવવાનો તથા શીખામણ આપવાનો છે, પણ કંઈ રસ, અલંકાર, અને સારો યુક્તિથી કવિતા બનાવવાનો નથી.

વળી હાલ મેં “બર્મીયાર ફ્રાન્સ દર્શક” નામનું પુસ્તક તૈયાર કરેલું છે, આશરે તેનાં ૧૫૦ પાનાયે, તેમાં ધણીજ અસર કારક ખીનાઓ આપેલી છે; તે પુસ્તક હું થોડા હીવસમાં પ્રસિદ્ધ કરનારહું, તેને માટે સુસ્ત માણસો મને મદદ આપશે એવી આશા છે.

હી. ગ્રંથ કર્તા.

વડોદરાની સ્ત્રીયો વીશે.

સાહે સાહે સુંદર ચહેરા મુખ ઇ અલખની-એરાબ
વડુ વડોદર વિખ્યાત. બરવી ગુજરાતે.

વડોદરામાં રહીને મેંતો, લીધો તેનો સાર, ૧
નારી સૌ છીનાળા કરતી, બળીઅર અપાર. બરવી ગુજરાતે. ૧
નાની મોટી સરવે સરખી, ખનવંતને બરીઅર;
ધરડી માડર સરખી તેમાં, આઝી રાખે છબ. બરવી ગુજરાતે. ૨
ધરડીયો દલાલા કરતી, માનો સમી પાતર;
ધરમાં પ્યારો પ્યારી ધામે, નીચી એવી જાત. બરવી ગુજરાતે. ૩
હામત રાખી ખનમાં આઝી, બીંતાં નહીં બમાર;
બધાકથી કમ કરેછે, જ્યાં ત્યાં દેખુજાર. બરવી ગુજરાતે.
નારી સઘળી ઘેર ઘેરથી, દર્શન કરવા બપર;
એક એકનો સાથ કરેછે, સૌથી ફકકડ પાપ. બરવી ગુજરાતે. ૫
મંદીરમાં તો જાતાં પેલા, શણગારો રાખવાને.
તકતો મુખ આગળ લઈ બેસે, ખની ઠણી જવાને- બરવી. ૬
જુઠાં મોતી જર જાણી, શરારે શણગારે;
વસ્ત્ર ઉમદા પ્રીતે પેરાં, રાંફી બનવુ ધાર. બરવી. ગુજરાતે. ૭
વસ્ત્ર સનેછે ઝીણું જાળી, કાપા સૌ દેખાયેર;

શામ લાગતો નેવે મુકી, વેશ્યા સરખી થાયે. ગરવી ગુ. ૯
 પાન ખાંડીયો સાથે રાખી, માવી કરે મુખ રાતુરે;
 કાળી ખનગી કપાળમાને. રાખે મુખ મલકાવુ. ગરવી ગુ. ૧૦
 પ્રતિ ધરમાં જોયા કરતો. દેખીને મકલાતોરે;
 શી સુંદીર દેખાએ નારી, લાવી પાણી પાતો. ગરવી ગુ. ૧૦
 નારી બેઠી હુકમ કરતી, નાથ તેમના માનેરે;
 વાર લાગશે તુજને પ્યારી, દર્શન કરવા જાને. ગરવી ગુ. ૧૧
 નારી કેહેતી શુ મુખર્ધા હું. જાઉં દર્શન કાજરે;
 તમને પરાણી સૂખ ન હીકું. જાતાં આવે લાજ. ગરવી. ગુ. ૧૨
 સૌને મારા શગુગારને, મારે જોયા કરવુંરે;
 જાઓ કરીશુ મન ફાવતુ નહીતો મારે મરવું. રવી ગુ. ૧૩
 રાંધ નાથ ખીચારા ખી'તાં, નારી નાશી જાશેરે;
 દેવુ કરીને શબીના તો, ઘડાવિ લાવે ત્રાશે. ગરવી ગુ. ૧૪
 તેવી નારી નાથને કેહેતી, ધુપેલ નહી ધરમાંહીરે;
 કે'તા પેરુલા દોડે ચાટે, ઝટ લાવેછે ત્યાંહી. ગરવી ગુ. ૧૫
 ચોટલો વાળે નારા સારો, વાળે વાકો અંખોડોરે;
 નાથ ખાચાર જો ખાલેતો, કરતી તે વરધાડો. ગરવી. ૧૪
 શોજે શગુગારે તે સજતી, ખાકી રહેતું પાનરે;
 કાથો તેમા વધતો મુકી, નારી ખને યુજ્જતાન. ગરવી ગુ. ૧૭
 પતી તેનો જોયા કરતો, નારી દેખાય સારીરે;
 અહાર જશેતો કેહેશે કેની, વહુ કેહેવાશે મારી. ગરવી ગુ. ૧૮
 આવી રીતે કંધ ધારતાં, નારીને ઉશ્કરેરે;

નારી આબળ ભડવા બનતા, મોકલતા તે તેડે. ગરવી ગુ. ૧૯
 શરીર ઉપર ધુપેલ લગાવી, મુખ મળકતુ રાખે;
 ઠરિણી પેર ધીમી આલા, ખરાખ શખ્દો ભાખે. ગરવી. ગુ. ૨૦
 બજાર વચે ધઈને જાયે, જીવાન સામે જોતીરે.
 પાસે રાખે રૂમાલ સારો, મુખકુ તેપો લેતી. ગરવી ગુ. ૨૧
 ધણાક લોકો સામુ જીવે, ત્યારે ખુશી પાતીરે;
 નેન ઠટાક્ષો સામાં મારી, કતરાતી તે જતી. ગરવી ગુ. ૨૨
 આંખ કેફમાં રહેવા માટે, પાઠ વાંચીધના ખાતીરે;
 નીરંકુશો વર્તે નારી. ધીમાં ગાયન ગાતી. ગરવી ગુજરાતે. ૨૩
 મકલાતી મકલાતી આલે, ખાંડુર કામા બનતીરે;
 હર્ષ ઉરમાં આઝો રાખી, મન પરાક્રમ ગણતી. ગરવી ગુ. ૨૪
 દર્શનના તો આહ્વાનાં કાઢી, પ્યારા તરફેણ ફરતીરે;
 ધણા તોરમાં જાયે પોતે, ભય મનમાં નવધરતી. ગરવી ગુ. ૨૫
 ધણીવાર સુધી તે ધરમાં પ્રીત આજીવો ખેલે;
 પ્યારાને તે ખુશી રાખવા, ખીડી મુખમાં મેલે. ગરવી ગુ. ૨૬
 પોતાના ધરમાં હોયે તેમ, ખુશોધી ત્યાં માહાલેરે;
 પ્યારાની પાસે માગેતો, પ્યારે પેસા આલે. ગરવી ગુજ. ૨૭
 પેસા જઈને ધરમાં આવે, નાથ કશું નવ ખોલેરે;
 જો ખોલેતો ધમકાવીને, છીદ્રજ તેનું ખાલે. ગરવી ગુજ. ૨૮
 કંઈ તેમના સાંખો રહેતા, હૈં હૈં કહ્યુંછે અમથુરે;
 હસતાંમાં તું રીસ મડાવજ, એમ ખાલે બલથુ. ગરવી ગુ. ૨૯
 નાડી સૌ શેઠાણી પાચે, માકર તો વર પાચે રે;

નારીની સાથે ખસીને, લાવણીયો તો ગાયે. ગરવી ગુન. ૨
 નારીને એમ લાડ લડાવે, અંકુશતો નવ રાખેર;
 ધણીકનો પરનારી ભિગી, છુંટપણમાં નાખે. ગરવી ગુન. ૩૧
 ધણી નારીને રીઝવતાં, પ્યારી પ્યારી કરતારે;
 ઠોંગ કરીને કુઃખી પાયતો, તેના કુખે ભરતા. ગરવી. ગુ. ૩૨
 ખુખ સુરતી સૌ નારી માંને, નખળા નાચ પાંચારા;
 નારી સૌ ત્યાં મોજ કરેછે, ધરમાં આવે પ્યારા. ગરવી. ૩૩
 ધરમાં આવો એસે ત્યારે, ધણીયો ખાતર કરતારે.
 પાન પટીયો ખાવા આપો, ધરમાંથી તે જતાં. ગરવી ગુ. ૩૪
 એવા ભોકો ધણી વસેછે, ધીકક તેના અવતારે;
 પૈથા લેવાની આશાએ, શીખવે કરતાં જર. ગરવી ગુન. ૩૫
 સૌ નારી ઇશકમાં ભારી, ખીન્ટુ નહીં કાઈ કામરે;
 ખની ઠણી પ્યારા ઘેર જાયે. એસે સારે ધામ. ગરવી ગુન. ૩૬
 ધણીક ઠામ આવું ચાલેછે, એક પ્યારી એક પ્યારારે;
 નાહાંય તે નાત બાહારછે, મનમાં એવું ધારો. ગરવી ગુ. ૩૭
 સાંભે સર્વ દર્શન કરવા, ઠોળે ટોળાં જતાંરે;
 નરસંઈજ આગળ આવીને, નેન કરેછે રાતાં. ગરવી ગુ. ૩૮
 સહવારે મંખળાના કરવા, ધણી ઉમંગે આવેરે;
 પ્યારાઓ પણ પુંગે આવે, બાયદા સારા ફાવે. ગરવી ગુ. ૩૯
 સહવારે રાતભસ કરીને, સાંભે દર્શન પાયેરે;
 તે બાહાનું કાઢીને નારી, પ્યારાને ઘેર જાયે. ગરવી ગુ. ૪૦
 એક એકથી ફફડ ખનતાં, એક એકથી તલપેરે;

ઐકથી સડીયાતાંને, અડતા બુઠી ગપે, ગરવી ગુજ. ૪૧

... દેખી ઘડકા માસી, આલેછે બુવંતીરે;

નેમારી ધ પત્ર કરતી, ઐવી ઐ ગુણવંતા !!! ગરવી ગુજ. ૪૨

જાક સાથે પ્રિતિ કરવા, મધુર શબ્દો ખોલેરે;

પ્રેમ વિનોદને ત.જા દેતાં અંતર પડહો ખોલે. ગરવી ગુજ. ૪૩

જા નારીમાં હીમતભારી, ખીક નહો લગારે;

કંઈ કરે તે નીજ મનડાનું, કેહતાં નાવે પાર ગરવી ગુજ. ૪૪

સૌ કરે તે પેમા સાહે, તે લાભે સૌ ફરતરે;

પૈસા સંઘળા લેઈ લઈને, ભીખારી તે કરતી ગરવી ગુજ. ૪૫

વડોદરાની નારો ખાંકા, આંનોનાં પુનારીરે;

હાલિઈની ભખારી કરતી, નેન આંખનાં મારી ગરવી ગુજ. ૪૬

સીનોર, નાદેદ જાંબુસરગાં, વ્યર્થાચાર અપારે,

છોકરીચો છોનાજાં કરતી, જાણતી લાવે પાર ગરવી ગુજ. ૪૭

ગામડાંમાં જાતુનહી આપું, શહેરોમાં ખડુ આલેરે;

વીપવી નર નારી સરવે, ગર્વે પાણીમાં મહાલે, ગરવી ગુજ. ૪૮

અરે પાપીઆ અંડાળોને, કુકર્મી સૌ નારરે;

મુતા પુઠળ ભોગવશે ને ખાશે જમના માર ગરવી ગુજ. ૪૯

જર કર્મ ઐ સૌથી ખેડુ, લેજી મન વીમારીરે;

દેશ સૌ ખસાખ પચોને, પડીયાંછે દુઃખ ભારી ગરવી ગુજ. ૫૦

ઓવાં આવાં કર્મ કરોને, મુખ ક્યાંથી ભોગવશે,

મઠે સહજ લેજી શાળા, વગર માતે મરશે ગરવી ગુજ. ૫૧

આ છંદ જો છોડી દેશે, સુખી સૌ કે પાશેરે.

કુઝા સર્વે દુર પજારો, વળિ સ્વર્ગમાં જશો ગરવી યુલ
 મોજ શોખમાં ગરક થઈને યાતા નવ આનંદરે;
 ગારવ નફની વાટે જશો, કહે છે પાનામંદ ગરવી યુલકાતે.

વડોદરાના પુરુષ બીરો.

ખહુ સારસ વડોદરા શેહેર, લાલા ખહુ રહેતા;
 વડોદરાની લોકો ખાકા, વાંકા થઈને ફરતારે;
 સારાં સારાં વચ્ચળ પેહેરી, ધોર કરમ તે કરતા લાલા ખહુ. ૧
 માથે વાંકી પાથડી ધાલા રેશમી ધોતી લાવેર
 ગુઠી ઘડિ પાળે, લટકાવી ભગકો ખા'ર ખતાવે-લાલા ખહુ રહેતા
 શરીર સમથુ લાલકરીને, રાતા સુખે ફરતારે
 ઘણી જાતનો નીચો કરતા, મનમાં ગર્વના ધરતા-લાલ ખહુ રહેતા
 રેશમી કોરની ધોતી પેહેરી- ધરતા નહિ કંઈ માનરે;
 પગમાં કસખા જોડાપેહેરી, મનમાં ધારે રાગ-લાલા ખહુ રહેતા
 અંગરખા તસતસતાં પેહેરી, અદન પેહેરી તંગીરે;
 નાગુક કાપા દેખાડવાને, યુક્તિ કરે છે ભગી, લાલા ખહુ.
 હર્શનનો તે ખાહાનાં કાઠી, મંદીરામાં જાયેર.
 નારી લિપર ટુટી પડીને, મનમાં ફરજ ધાયે લાલા ખહુ.
 મિત્રો સર્વ ભેગા થઈને, નાદાનો દેખાડેર.
 મારામારી ત્યાં કરીને, મોહાટથી ખરાડે લાલા ખહુ.
 સારાં અત્તરસારાં લેણા, પેસા ખરચી લાયેર

એને કાપામાં છટી, સુગંધી બેટુકાવે-લાલાખડુરે

અનગી કપાળમાંને, ઊંપર રાતો ટીકારે

હો મુજોમરડી રાખે મનમાં શેનીળીકો - લાલાખડુરે

ખી ઊંપર અતર લખાવી, વાળ અળકતા રાખેરે

રમવા નારીઆગળ, ખરાબ રાખેઠો ભાગ્યે-લાલાખડુરે

હડ લાલા પોતેજનના, કુદીને પગ ગેલેલેરે

પારીસાથે ખરાતોરમાં, પ્રીતખાજીયો જોડે-લાલા ખડુરે

તુકી જુકી ગયો મારી, નારીને લલચાવેરે.

ખીડી ખાઈ મુખ રાંતું કરના, જરૂર રમવું ભાવે. લાલા

તોરી સારી ગીલખાનીનો. ગીઠ ઈ લાવી જામતારે.

પણી ખાગમાં જડત કરવા, રોડ મારીને જતા. લાલા

સાથે ઝીણા પોશક પેટુરી, દર્શન કરવા જાયરે.

દેવ તણે દરવાજો ખેસી, ત્યાં લાવણીએ ગાય. લાલા ખડુરે

હાવી દે પધસો રાધજો, ભોપાણુ ભાઈ કાઢેરે.

ગાડીચોમાં સફર મારી, નાક કુળનું વાટે. લાલા ખડુરે

મારીની મશકરીયો કરતા, ખ્યારી પટે જતારે.

અંધારી રીતે કર્મ કરીને, લાલા પુરી થાતા. લાલા ખડુરે

ખરા તોરમાં તેઓ જાયે. ખજનાં નહી કામરે.

અંગવસ્ત્ર વોનાના સૌને ધીકારે તે કામ. લાલા ખડુરે.

આવી રીતે મોજ કરીને મનમાં થાતા રાજરે.

ધરમાં શૌને જુએ મરે. ના હોય ખાવા ભાજી લાલા ખડુરે.

મા તેની હાલાં કરતી, બેન છીનાળાં કરીરે.

અધ ભી/એ તો ફક્ડ થાયે, વહુ હરાયું મરતી. લાલા ખડુરે

ધામાં ફોંડલા કુતી લડતાં, ખહર દેહજી બનતારે.

હોય હાથમાં તે હોડાવી, બિખારી રઈ ફરતા. લાલા

પાક ખાતા ગાંજી પીતા. ઇશકમાં મદમાતારે.

ન ફિકરાઈ યઈ વગેરે બીકયાં, ડોળા રાખે રાતા. લાલા ખડું

દોવસ મુઠાવે મેઠ શોખમાં. ઇશક ઇશક કરતારે.

પ્યારીની પ્રીતી કરાને, વગર માંતે મરતા. લાલા ખડું

પરજીલીને કુંખ ખડું હેતા, પ્યારીને મઠલાવેરે.

નારીને રડતો મુકાને, માઠ ઇચો બિડાવે. લાલા ખડું.

ઇશકમાંને પ્યારીમાં તો, બંધા તો નહી ગમતારે.

ધખા હોડી માન વખાડી, પ્યારી સંગે રમતા. લાલા ખડું.

રાડવાની જતી છે નજી, બપો જાડતો યાચેરે.

રાંડ રાંડવા ભેગા બઈને, તેના ઘરમાં જાયે. લાલા ખડું.

હોકા આવે નારી લાવે, નહી તે ગાંતે આંખિરે.

ધર ભાડાના પઈશા લેતા, રંગ ભાંગ ત્યાં માણે લાલા ખડું.

લાલા જનમી ખરાખ ફરતા, કુંડુંખ લુખે ગારેરે.

ઇશકમાં પૈસો બિડાવી, કુંખો લે છે ભારે. લાલા ખડું.

પ્રથમ કુંખનું મુળ જાડ છે, જાણો તમો જાનરે

પાન, અંદ મુખે કેરું છે, બ્રહ્મ યાશે તુલ મન લાલા ખડું.

વડ દરાના સ્ત્રીલંપટને શીખ મણ.

રાગદશી વણતારો.

આજ કંઈ આપને. ભુલભાસીરે

તે કેળ. વાળને ધ્યાન આપુ રસરે.

- એતો તમારા મીરામાં. લુલ ભાસીરે
 અંતર ઉતારે વત. એ પુર વાસીરે. ૨
 ધર્મ ધારે તમે ધર્મ એ, લુલ ભાસીરે;
 નવ ચુકિ આલે અળી મલ એ પુર વાસીરે. ૩
 શાને છે તમને ધડપા' લુલ ભાસીરે.
 પ્રિતે પોતે ને પરમિસ એ પુર વાસીરે. ૪
 શાધ/અછા છે ઇશના લુલ ભાસીરે.
 તે ગાંન ન લાયો ક્રમ, એ પુરવાસીરે. ૫
 સુ પંથ ચુકીને માલતા, લુલ ભાસીરે;
 કુ પંથે કરે ન વાંચક, એ પુર વાસીરે. ૬
 ભણી નરર નવું સંબંધે, લુલ ભાસીરે;
 મટે ગદ્દા મિથ્યા માન એ પુર વાસીરે. ૭
 ધર્મ છોડી કરે કર્મને લુલ ભાસીરે;
 નરીએ ન વિમારે વાત એપુર વાસીરે. ૮
 પ્રતિ કરે પરનારની, લુલ ભાસીરે;
 છોડીને રૂડી માલ એપુર વાસીરે. ૯
 ઘર ધ ધે કરતા નથી. લુલ ભાસીરે;
 લત લાગી લાડી સાથ, એપુર વાસીરે. ૧૦
 આઠે પોહાર પર્મ પ્રીતથી લુલ ભાસીરે;
 કને કાંતા સથે કર્મ એપુર વાસીરે. ૧૧
 ખની ખની ખાંકા છેલડા, લુલ ભાસીરે;
 ફેરો છોડી સુરૂત્ય એપુર વાસીરે, ૧૨
 પેસો ખડ ઉડાવતા, લુલ ભાસીરે;

- નાંદો કરતા અપાર, ઝો પુર વાસીરે. ૧૩
- સાર સાર જાળવો ભુલ ભાસીરે;
- પણ નકામું છે પાર, ઝો પુર વાસીરે. ૧૪
- અતરમાં અપે જુઓ ભુલ ભાસીરે;
- જો સુખ પામે જાર, ઝો પુર વાસીરે. ૧૫
- પાસીની પ્રાંતી રાખા. ભુલ ભાસીરે;
- કશ વીધ વીધના ઉપાય, ઝો પુર વાસીરે. ૧૬
- જામ કામ કુલાવતા. ભુલ ભાસીરે;
- રજ રજ રાંડી નિત્ય, ઝો પુર વાસીરે; ૧૭
- વિદ્યા ભણવિ ગમતી નથી, ભુલ ભાસીરે;
- જોધી થાય રાફળ અવતાર, ઝો પુર વાસીરે. ૧૮
- અજાણમાંને ઇશકમાં. ભુલ ભાસીરે;
- જો રાત દીવસ રમીરંગ, ઝો પુર વાસીરે. ૧૯
- ગીતીની રીતી મુકી, ભુલ ભાસીરે.
- જોધી જાણાયશે જામ જોર, ઝો પુર વાસીરે ૨૦
- અધર્મ અપે આદરો; ભુલ ભાસીરે;
- જારી જુઓ ન ગનડા માય, ઝો પુર વાસીરે. ૨૧
- કેશની રિપતિ ન વિચરતા. ભુલ ભાસીરે;
- ચિહ્ન ચિહ્ન અર અવતાર, ઝો પુર વાસીરે. ૨૨.
- શુ પાવછે ને શુ પરા ભુલ ભાસીરે;
- તેનો મનમા ન કરતા તોલ, ઝો પુર વાસીરે. ૨૩
- દેશ કુળો ઝો આપણા, ભુલ ભાસીરે.

જરી જુઓ મહી ગિર્ણિ આખ, એ પુર વાસીરે ૨૪
 માટે મેલો મધો મામલો, ભુલ ભાસીરે,
 મેલો માલ રૂડી નોત પાર, એ પુર વાસીરે. ૨૫
 મુખ સંપત્તી સંપડે, ભુલ ભાસીરે;
 નથી રજુ રહે રાજીદા એ પુરવાસીરે ૨૬
 નદારે દીકું તેવું મેં હજુ, ભુલ ભાસીરે.
 ખરેખરી છે આ વાત, એ પુર વાસીરે. ૨૭

વડોદરાની સ્ત્રીઓને શીખામણ.

અમડો મમડો કારેલી એ રાગ.

એ વડોદરાની બેનીરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 એ અથાક શક્તિ એનારે ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 તમે રહેતાં પરની પ્રીતરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 કરો કર્મ ન હરતાં ચાલેરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 મનમાં કાંઈએ નવ લાવેરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 કરી કર્મને પાપી ધાઓરે ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 પરપુરુષ રાધે પ્રાતીરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 ઘરે ન કંઈ મન ભંડીરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 તમે કામ કાજ રહો છોડાંરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 રહો પ્રીતમયુ પ્રાત જોડીરે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 કો અનૈક બાનાં જુઠારે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 નિજ પત્ને માણે કુંઠારે, ઇશ્વરથી કાંઈક હશે;
 નવ કોથી જરીએ હરતાંરે ઇશ્વરથી કાંઈક હશે.

અતિ કુળ કર્મો કરતારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 કુળની મુક્તિ બધી લગ્નરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 નવ રાખીરતી મન માળરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 દરશનના કગીને ખાનારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 કરો જ્ઞાન કર્મ નિત છાનારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 જરા જીવ્યા વિચારી મનમાંરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 ડરો ડરો તમારા મિત્રમારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 નવ ભણતું કંઈક ભાવેરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 પછા સાચા સુખતિ આવેરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 વિધ વિધના વાતે જાણીરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 જો ભણવે ઉત્તર આજારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 અનિ નીતી શાસ્ત્ર છે મેં દુરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 ખરી મુક્તિ તેથી નવ ખાદુરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 નીત કરો પતનાં સેવારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 ઈશ્વર આપે સુખ મેં રે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 પતા પ્રાણ સર્વો પરમાણીરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 અતિ હૃત નાથપર આજીરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 જો રાજ રહેશે સ્વ મારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 તે તમમાં નહીં રહે ખામીરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 પાણ જાણે રાજે રાજે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 બગડે સહુ તેથી તમારે, ઈશ્વર કાંઈક ડરો;
 તમો સનજી સૈસો નારારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
 'જાનામંદકે' દુઃખ ભારીરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;

